

[Viggo Starcke.]

skiftet på himlen siden. Man kan godt sige, at det ikke er Ruslands politik, som truer de tre skandinaviske lande, men dog skal det siges, at Finlands skæbne har foruroliget de skandinaviske lande, selvom man må indrømme, at Finland fra Ruslands side har fået en behandling, som var relativt meget mildere end den, andre europæiske besatte nationer har fået. Om det skyldes et særligt hensyn til det finske folk, eller om det skyldes et særligt ønske om ikke at drive de tre skandinaviske lande vestpå, er det vanskeligt at bedømme. Men på samme måde som Finlands skæbne har foruroliget de nordiske folk, har Tjekkoslavakiets skæbne opskræmt dem, fordi Tjekkoslavakiets skæbne blev beseglet ved et mindretals opstand indefra, og i sammenhæng med denne erfaring tror jeg, man i dag må sige, at det er Danmarks egne kommunister indenfor landets grænser, som opskræmmer og foruroliger den danske befolkning allermost. Det er vore egne kommunisters reaktioner, vore egne kommunisters virksomhed, som vi i Danmark for en stor del kan takke for, at den danske regering nu er parat til at tiltræde en Atlanterhavspagt, og for Atlanterhavspolitikken har det ærede medlem hr. Aksel Larsen altså et meget stort ansvar.

Under forhandlingerne om den skandinaviske politik kom Norges vestlige interesser, som er fuldstændig forståelige, stærkt frem. Derefter fulgte den norske udenrigsministers rejse til Washington, men vi har fra vor side hævdet, at Norge, hvor stor en sympati Danmark end kan nære for det, ikke skal drive Danmarks udenrigspolitik, og den norske udenrigsministers rejse behøvede ikke umiddelbart at være efterfulgt af den danske udenrigsministers rejse til Washington.

Vi står nu i Danmark i den mærkelige situation, at vi er i færd med at forlade en århundredgammel neutralitetspolitik, Bernstorffernes gamle udenrigspolitik, som kun har været afbrudt af perioden 1807—14. Det konservative folkepartis forcerede agitation og venstres hektiske agitation har i høj grad været med til at drive regeringen frem i et hurtigere tempo end både ønskeligt og forsvarligt. Endelig stillede skibbrudet for den skandinaviske politiske regeringen og regeringspartiet overfor den situation, at det var ønskeligt hurtigt at forme en ny udenrigspolitik, dels af hensyn til Danmarks interesser, men ikke helt uden indflydelse af indrepolitiske forhold.

Regeringens politik har man ikke kunnet frakende beslutsomhed, men vi fra vor side

ønsker at sige, at den også i nogen grad har været præget af overilelse. Det er et så stort og så vanskeligt spørgsmål, at det i et folkestyret land er ganske nødvendigt at have folket bag sig, og der har ikke været tilstrækkelig tid for det danske folk til at besinde sig på denne politik. Vi har fra vor side hele tiden taget afstand fra dem, der fra konservativ og fra venstres side deklamerede tilslutning til Atlantpagten på et tidspunkt, da pagten endnu ikke eksisterede, da man endnu ikke kendte dens indhold, da man endnu ikke kendte de betingelser, den ville opstille, den sikkerhed, den kunne yde, eller de garantier, den kunne stille, men vi har også taget afstand fra dem, der udfra ideologiske grunde deklamerede modstand mod Atlantpagten uden at kende nøjere til realiteterne. Før man tager sin stilling, er det nødvendigt at se, hvordan brikkerne står på brættet, og hvilke muligheder de giver.

Vi kan i Danmark ikke lide despoti, vi kan i Danmark ikke lide diktatur, kommunisme og koncentrationslejre, og vi mener ikke, at kommunismen har nogen som helst naturlig grobund i et sundt demokratisk Danmark, men deraf må man drage den slutning, at det er en vigtig indenrigspolitisk og udenrigspolitisk gerning at fjerne de årsager, som kommunismen gror op af. Vore hjemlige kommunister har udfoldet en provokerende udansk optræden. De råber imperialism, de råber krigsophid sere mod den vestlige verden, og dog er det en realitet, at det var østblokken, der eksisterede først, at den vestlige verden efter den sidste verdenskrig i vid udstrækning havde demobiliseret, i vid udstrækning havde standset sin krigsfabrikation og sat store landområder i frihed.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnte, at man i Rusland bruger 66 milliarder rubler, hvorimod man i De Forenede Stater bruger 30 milliarder dollars til krigsomsomkostninger, men der er dog det at sige dertil, at foruden disse 66 milliarder rubler er der store tvangsudskrevne milliardhære og store arbejdslejre af tvangsinternerede, som jo dog repræsenterer visse økonomiske værdier, og det ville være interessant at vide, hvor mange procent af nationalindtægten de forskellige lande ofrer på rustningens alter. I De Forenede Stater kan man ikke sige, at den amerikanske oprustning i truende grad har indvirket på befolkningens levestandard. I Amerika er det muligt for en almindelig arbejderfamilie at holde bil. Det er det ikke i Rusland, men i Rusland er det vanskeligt for en normal arbejderfamilie at få et par sko.

Endelig kan man ikke lukke sine øjne for, at i dag er 12 europæiske lande underlagt